

Олена Мамчич

Олена Мамчич народилася в м. Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету імені Тараса Шевченка. Доцент кафедри слов'янської філології Чернігівського педуніверситету, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Автор 77 наукових публікацій та п'ятох поетичних збірок: „Территория души”, „Обманы дождей”, „Покаяние”, „...І був вечір, і був ранок...”, „Акварели” та неопублікованої прози. Друкувалася у періодичних виданнях Чернігівщини, Всеукраїнській дитячій газеті „Ліхтарик”, журналі „Дивослово”. Її поезії побачили світ в антологіях „Русская поэзия. Украина. XX век” (м. Київ), „Сучасна новелістика та лірика України”, 2007, 2008 (м. Канів), „Рунь. Твори письменників Чернігівщини для дітей” (м. Чернігів), збірниках „Aestas”, „Autumnus”, „Вruma” (м. Канів). Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу „РУСЛО” („Русское слово Украины”, 2007 р. „За збереження та продовження кращих традицій російської поетичної словесності”), за збірку „Покаяние”. Літературний редактор і перекладач творів чернігівських авторів. Член літературної спілки „Чернігів” і Всеукраїнської творчої спілки „Конгрес літераторів України”.

* * *

В обугленных столетьях остановка
Уже, бывает, просто не нужна,
Зубами щелкая, приходит перестройка –
И с нею гибнет дикая страна.
Союз рабочих и крестьянских истин
Звезда кровавая венчает в полутьме,
И социум нелепость чьих-то жизней,
Щетиня шерсть, волочит по земле.

Но вот она, желанная свобода,
В булыжниках орудий залегла,
Приблуда-власть в объятиях народа
Крушит добро под ореолом зла.
Как безгранична эта дисциплина
В медалях дней, повешенных на грудь,
Под блеск огней чернобыльской полыни
Ты так далек, безгрешный, светлый путь...

* * *

О этот шум многоголосый,
Дороги кладка в никуда,
И обожженные колосья,
Кирка и лом – удел труда...
За островами километры,
Дома – без крыш, дверей, крыльца,
Конец любви,
Полеты ветра,
Обрывы пуль –
Огонь кольца...
У посетителей музеев
И воскресенье – судный день,
Страна оболганных плебеев,
Где ночи – пир,
А счастья – тень...
Дорог направо –
Нет в помине,
Дороги влево –
Тоже нет,
И топчет время
Грешных имя
Под бесполезностью
Побед...

* * *

Судьбы эти
С корнями вырваны,
Запечатаны на века
И расстреляны, бескозырные,
И завещаны тем гудкам,
Шагом прокляты,
Сталью мечены,
Отвоеваны в пустоте,
Незажженными стали
Свечками,
В безнадёжности и нужде...
Судьбам этим
Хватило зависти
В суете любопытства дней,
В крике взорванном
Гневом праведным
Сыновей твоих, дочерей...
Что ж, страна,
Ты опять, продажная,
Отдаешь своих за гроши?
Болью тяжелой,
Тоской сермяжною
За шепот чужой анаши?..
Воля-вольная, безответная,
Только им она не нужна,
Их судьбы удел –
Память ветхая,
Вечность грешная
Да война...